

Ὁ γ-εῖς περπάθει οὐλήγορα, ὁ ἄλλος ἦταν γιαβάσης Μονοφάτσ. Συνών. ἀγάληος, ἀναργος, ἀράθυμος 1β, ἀργητός Α1β, ἀργιρος, ἀργοκίνητος, ἀργοπερπάτητος, ἀργοπόρευτος, ἀργοπορινός, ἀργοπόριστος, ἀργοπόρος, ἀργός Α2, ἀργοσάλευτος, *ἀργόσης, ἀργοστόλιστος 2, ἀργόσυρτος, ἀροχέρης, γιαβάσικος, μπάσος, ὀκνιάρης ὀκνός, σιγανός, ἀντίθ. γοργός, γρήγορος, σβέλτος. β) Ἡρεμος, ἥπιος Εὔβ. (Κάρυστ.) Ἴων. (Βουρλ.) Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Σάμ. 2) Ἐπὶ κλιβάνου ἢ φούρνου, ὁ χαμηλῆς θερμοκρασίας, ὁ ἀτελῶς πυρωθεὶς Α. Κρήτ.: Πολλὰ γιαβάχη ἤφηκες τὸ φούρο καὶ δὲ θὰ τὸ ψήση τὸ ψωμί.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπὶ. ὑπὸ τύπ. Γιαβάσης Ἀθῆν. Θεσσ. (Βόλ.) Κάρπ. Κέρκ. Κρήτ. (Ρέθυμν. Χαν.) Κάλυμν. Κῶς Μακεδ. (Γιαννιτσ. Σέρρ.) Πελοπ. (Κιάτ. Κυπαρισσ. Λεχαιν. Ξυλόκ. Πάτρ.) Σάμ. (Μαχαθόκ.) Στερελλ. (Θῆβ.) Φοῦρν. κ.ά.

γιαβάσικα ἐπίρρ. Εὔβ. (Κουρ.) Κύπρ. ἀβάδ'κα Μακεδ. (Ρουμλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γιαβάσικος.

Ἀργά, σιγά, ἥρεμα ἐνθ' ἄν.: Μίλειε πρὸ γιαβάσικα Κουρ. Μὴ τὰ ἡλιγιν αὐτὰ ἀβάδ'κα-ἀβάδ'κα Ρουμλ. Συνών. εἰς λ. γιαβάς.

γιαβάσικος ἐπίθ. Ἀθῆν. Εὔβ. (Κουρ. κ.ά.) Ἴων. (Μπουρνόβ.) Λειψ.—Π. Γενναδ., Ἑλλην. γεωργ., 11,341. Ν. Ἑστ. 25(1939), 856. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. γιαβάδ'κος Θράκ. (Τσακίλ. κ.ά.) Προπ. (Ἀρτάκ.) γιαβάδ'κους Βιθυν. (Πιστικοχ.) Θεσσ. (Πήλ.) Θράκ. (Σουφλ.) Λέσβ. (Ἀγιάσ. κ.ά.) Μακεδ. (Βέρ. Δάφν. Νάουσ. Νιγρίτ. Σέρρ.) ἱαβάδ'κους Μακεδ. (Κοζ. κ.ά.) ἁβάδ'κους Μακεδ. (Βέρ. Μελίκ.) κ.ά.) γιαβάσικος Θράκ. (Μάδυτ.) Ἴων. (Βουρλ.) διαβάσικος Ν. Πολίτ., Παροιμ., 3,633.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γιαβάς, ὅπου καὶ τύπ. διαβάς, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ τύπ. διαβάσικος. Ὁ τύπ. γιαβάσικος διὰ μετὰθεσιν τοῦ ι.

1) Νωθρός, βραδυκίνητος, ἀργὸς Βιθυν. (Πιστικοχ.) Εὔβ. (Κουρ.) Θεσσ. (Πήλ.) Θράκ. (Τσακίλ. κ.ά.) Λέσβ. (Ἀγιάσ. κ.ά.) Μακεδ. (Δάφν. Μελίκ. Νάουσ. Νιγρίτ.) — Λεξ. Δημητρ.: Πολὺ γιαβάσ'κο τὸ χέρ' τ', δὲ βορ' νὰ βγάν' δ'λεῖα Τσακίλ. Ἐνα μ'λάρ' γέρ'κον, γιαβάδ'κον Ἀγιάσ. Πουλὸν γιαβάδ'κον ἄλουνον, μούγκι γιὰ φουρτιὸ εἶναι Νάουσ. Εἶναι πουλὸν γιαβάδ'κους καὶ δὲ δοῦν γλέπου νὰ ῥετ' ἀγλήγορα Πιστικοχ. Τοῦ ἀσανσέρ εἶναι γιαβάδ'κον θέλ' μ'σὴ ὦρα ν' ἀνιέβ' Δάφν. β) Ἡπιος, ἥρεμος Εὔβ. (Κουρ.) Θεσσ. (Πήλ.) Θράκ. (Μάδυτ. Σουφλ. Τσακίλ.) Ἴων. (Βουρλ.) Προπ. (Ἀρτάκ.) κ.ά. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Εἶναι γιαβάσικος ἄνθρωπος Κουρ. Ἐχ' ἓνα γιαβάσ'κο ἄλογο, τὸ καταπόδ' τ' γ'ρίζ' (= τὸν ἀκολουθεῖ) Τσακίλ. Καλὸ πιδί, γιαβάσ'κον Σουφλ. Συνών. εἰς λ. γιαβάσης. 2) Ἐπὶ γεύσεως, ἐλαφρὸς, μὴ ἔντονος Ἀθῆν. Μακεδ. (Βέρ. Κοζ. Νιγρίτ. Σέρρ. κ.ά.) Προπ. (Ἀρτάκ.) — Ν. Πολίτ., Παροιμ., ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Γιαβάσικος καφές (ὁ ἐλαφρὸς βραστός) Λεξ. Πρω. Δημητρ. Μ' ἀρέσει ὁ γιαβάσικος καπνὸς Ἀθῆν. Εἶν' ἁβάσ'κον τοῦ καπνὸ Μακεδ. Δὲ μὲ ἀρέσουν τὰ γιαβάδ'κα καπνὰ τ'ς Ἀνατουλῆς Σέρρ. Συνών. ἀλαφρός 2β, ἀντίθ. βαρὺς Α5, σέρετικός. β) Ἐπὶ θερμότητος, χλιαρὸς, ὑπόθερμος Ἀθῆν. Εὔβ. (Κουρ.): Γιαβάσικη φωτιά Ἀθῆν. Ζ-ζέστανε

τὸν-νερό; — Εἶναι γιαβάσικο (ζ-ζέστανε = ζεστάθηκε) Κουρ.

γιαβασλαντίζω ἀμάρτ. γιαβασλαδίζου Λέσβ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *yavaslamak* = περιπατῶ ἀργά, ἥρεμῶ, ἡσυχάζω.

Ἡρεμῶ: Γιαβασλάδ'σι τοῦ ξίδι τ' (παρῆλθε ἡ ὀργή του, ἡρέμησε).

γιαβασλίκι τό, ἀμάρτ. γιαβασλίκιν Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *yavaslik* = πραότης, βραδύτης.

Ἡπιότης, ἥρεμία τρόπων.

γιαβέρης ὁ, Θράκ. (Καλλικράτ.) γιαβέρ'ς Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ.

Ἐκ τοῦ τουρκ. *yaver* = βοηθός, ὑπασπιστής.

Ἵπασπιστής ἐνθ' ἄν.: Τὴ χαρὰν σηκώθηκε, πῆρε τὸ γιαβέρη του Θράκ. (Καλλικράτ.) Στέλ' καὶ τοὺν τρανύτιρον τοὺν γιαβέρ' τ' Μακεδ.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπὶ. ὑπὸ τύπον Γιαβέρης Ἀθῆν. Μακεδ. (Θεσσαλον.)

γιαβουκλού ἡ, Ἀγαθον. Ἀδραμ. Ἀνδρ. Ἰκαρ. Ἴων. (Βουρλ. Κρήν. Μπουρνόβ. Πέργαμ. Σμύρν.) Κρήτ. Κύθηρ. Κύπρ. (Γερμασ. κ.ά.) Κῶς (Καρδάμ. Πυλ.) Λέσβ. Λῆμν. Μακεδ. (Βέρ.) Σάμ. Τήν. Χίος (Πυργ. Φυτ.) — Λεξ. Βλαστ., 411 γιαφουκλού Κάρπ. (Ἑλυμπ.) γιαουκλού Ἰκαρ. Κάρπ. Μεγίστ. Ρόδ. γιαουκλού Ρόδ. γιαουκλῆ Θράκ. (Ἀμόρ.) γιακλῆ Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ.ά.) Ἀρσεν. γιαβουκλούς Ἴων. (Βουρλ. Μπουρνόβ. Σμύρν.) Λῆμν. Τήν. Χίος κ.ά. γιαουκλούς Ἰκαρ. γιαβουκλὸς Ἴων. (Κρήν.) γιαουκλῆς Θράκ. (Ἀμόρ. Ἑλληνοχώρ.) γιακλῆς Θράκ. (Ἀδριανούπ. Δαδ.)

Ἐκ τοῦ τουρκ. *yavuklu* = μνηστήρ, μνηστή. Ὁ τύπ. τοῦ ἄρσεν. προσηρμόσθη πρὸς τὴν ἐλληνικὴν κατάλ. Ὁ τύπ. γιακλῆ καθ' ἀπλολογίαν καὶ μετασχηματισμὸν κατὰ τὰ θηλ. εἰς -η.

Ἡ μνηστή, ὁ μνηστήρ Θράκ. (Ἀδριανούπ. Ἀμόρ. Δαδ. Ἑλληνοχώρ.) Ἰκαρ. Ἴων. (Βουρλ.) Λῆμν. Μεγίστ. Χίος (Πυργ. κ.ά.) κ.ά.: Αὐτὸς εἶναι γιακλῆς μὴ τ' δεῖνα Δαδ. Ἡ Μαρία πηγαῖν' εἰς τοὺν γιαουκλῆ τ'ς Ἑλληνοχώρ. Συνών. ἀρμαστός 1, ἀρραβῶνας 2β, ἀρραβωνιάρης, ἀρραβωνιασμένος (ιδ. ἀρραβωνιάρζω), ἀρραβωνιαστικός, ἀρραβωνιστικός, δαχτυλιδωμένος, μνηστῆρας, συνιβάσκός, χαρτωμένος. β) Ἐρωμένη, ἐραστὴς πολλαχ.: Εἶχε μιὰ γιαβουκλού ἀπὸ τὴ Σάμο Ἀγαθον. Κάθε βράδν πηγαίνει εἰς τὴν γιαβουκλού του Κρήτ. Ὅλο πετριές μου ρίχνει ὁ λεγάμενος, θέλει νὰ μὲ πιάσῃ γιαβουκλού (μου ρίχνει πετριές = μου κάνει ὑπαινιγμούς) Ἴων. (Σμύρν.) Μέχρι ᾧ εἶχα τὴν γιαβουκλού, ἀπεσήμερις ἀκάμω ἀρρεβῶνα Χίος (Φυτ.) Κατάκαρδα τοῦ πῆρι οὐ καφούρ'ς, π' τοὺν ἄφ'κι ἡ γιαβουκλού τ' Σάμ. Ἐν ἐνδρέπ-ῆσαι νά ὀης καὶ γιαβουκλοῦν; Κῶς (Καρδάμ.) Τὸν ἦρε το κρῖμα τῇ γιαβουκλούς του ποὺ τὴν ἄφησε εἰς τὰ καλὰ καθούμενα τρία χρόνια Ἴων. (Σμύρν.) Τ'ς ἔχει μιὰ ἀγάπη ὁ γιαβουκλούς τση, ποὺ τὴ βλέπει μέσα εἰς τὰ μάτια αὐτόθ. Ὁ γιαβουκλούς λείει τῆς γιαβουκλούς Χίος || Ἀσμ.

Ὁ μύλος ἔχ' ὀχτὼ παννιὰ καὶ ἀλέθει τὸ σιτάρι καὶ ὅποιος δὲν κάμει γιαουκλού δὲν εἶναι παλληκάρι Μεγίστ.

Ἦθελα κάμω γιαβουκλόν, τὸν πόνο μου νὰ σβήσω,
μὰ δὲ θὰ σβήσῃ ἐμὲ ποτέ, ὅσον καιρὸ κι ἂν ζήσω
Ἴων. (Κρήν.)

Ἡ γιαουκλὸν του μὲρόβαλεν ἀπὸ τὸ παναθύριον
Ρόδ.

Σ' ἀρνήστηκεν ἡ γιαβουκλὸν, μ' ἐσένα δὲ σὲ νοιάζ-ζει
Κῶς (Πυλ.). Συνών. ἀ γ α π ᾶ ς, ἀ γ ᾶ π η, ἀ γ ᾶ π η μ α
3, ἀ γ α π η τ ι κ ὸ ς 2, ἀ γ α π η τ ι κ ο ὔ τ σ ι κ ο ς,
ἀ γ α π η τ ὸ ς 2, ἀ γ α π ῖ τ σ α, ἀ γ α π ῶ ς, ἀ γ ῶ ρ ι,
ἀ μ ω ρ ᾶ τ ο ς, ἀ μ ω ρ ῶ ζ ο ς, γ ι α β ρ ὀ π ο υ λ ο,
γ κ ὀ μ ε ν ο ς, ἐ ρ ω μ ῆ ν ο ς, κ α λ ὸ ς, λ ε γ ᾶ μ ε ν ο ς 2,
φ ῖ λ ο ς 2.

γιαβράκι τό, Θεσσ. (Πήλ.) Χίος (Βροντ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐς. γ ι α β ρ ῖ διὰ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ά κ ι.

Νεοσσὸς πτηνοῦ Χίος (Βροντ.) β) Νεοσσὸς καναρινιοῦ
Θεσσ. (Πήλ.)

γιαβρόπουλο τό, ἐνιαχ. γιαβρόπον Πόντ. (Σάντ.) γι-
ρόπον Πόντ. (Κοτύωρ.) γιάρροπο Πόντ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γ ι α β ρ ῖ διὰ τῆς παραγωγ. καταλ. -π ο υ-
λ ο.

Θωπευτικῶς, τὸ ἀγαπημένον πρόσωπον, ἐρωμένος ἢ ἐρω-
μένη ἐνθ' ἂν.: Ἄσμ.

Ὅμνῳ καὶ κατορκίσκονται 'ς σ' ὀμματόπα μ' τὰ δύο,
γιαβρόπο μ', κι ἂν σκοτών'νε με, ἐσέν' 'κι παραδίδω
(ὀμνῳ καὶ κατορκίσκονται = ὀρκίζομαι ἐντόνως, 'κι = δέν)
Πόντ. (Σάντ.)

Ἐμὲ καὶ τὸ γιαβρόπο μ' 'ς ἔναν ὁτᾶ νὰ βάλλ'ναν,
νὰ χάν'ταν τ' ἀνοιγάρᾳ κ' ἐμᾶς 'πα ν' ἀνασπάλλ'ναν
(ὁτᾶς = ὄντᾶς, δωμάτιον ἀνοιγάρᾳ = κλειδιά· ἀνασπάλλω
= λησμονῶ) Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ὁ κύρ' σ' νὰ ρούζ' 'ς σὴ θάλασσα κ' ἡ μάννα σ' νὰ οὐρ-
νᾶται,

κ' ἐσύ 'πα μὲ τὸ γιάρροπο σ' ἐντάμα νὰ φοφᾶτε!
(ὁ πατέρας σου νὰ πέσῃ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἡ μητέρα σου
νὰ ὠρύεται...) αὐτόθ. Συνών. εἰς λ. ἀ γ ᾶ π η 3, ἀ γ ᾶ-
π η μ α 3, ἀ γ α π ῶ ς, ἀ μ ω ρ ῶ ζ ο ς, γ ι α β ρ ο υ κ λ ο ῦ.

γιαβροῦν τό, Ἀντίπαξ. Εὐβ. (Αἰδηψ.) Θεσσ. (Τσαγκαρ.)
Καππ. (Δίλ. Μισθ.) Λῆμν. Μακεδ. (Βόιον Δαμασκ.) Παξ.
Πόντ. (Ἀντρεάντ. Κοτύωρ.) γιαβρὶ Ἄνδρ. (Κόρθ.) Ἦπ.
(Ραδοβύζ. κ.ά.) Θεσσ. (Πήλ.) Ἴων. (Σμύρν.) Μακεδ. (Ἐ-
λευθερ. Κοζάν. Νάουσ.) Πόντ. Προπ. (Μηχαν.) Σῦρ. Χίος
(Βροντ.) — Α. Μαμμέλ., Θαλασσιν., 106 γιαβρὶν Πόντ. (Κε-
ρασ.) γιαρὶν Πόντ. (Κοτύωρ.) γιαρὶ Πόντ. (Σεμέν.) γιαβρῆς
Ἦπ.

Ἐκ τοῦ τουρκ. y a v r u = μικρὸν παιδίον ἢ ζῶον
Ὁ τύπ. γ ι α β ρ ῖ κατὰ τὰ οὐδ. εἰς -ί.

1) Νεογέννητον ζῶον (α) Ὁ νεοσσὸς πτηνοῦ, ἰδίᾳ τῆς
περιστερᾶς πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ. κ.ά.): Δὲ μπορεῖ
νὰ πιτάξῃ ἀκόμα, εἶναι γιαβρὶ Μακεδ. (Νάουσ.) Τὸ παιδί της
εἶναι ἀδύνατο σὰ γιαβρὶ Ἴων. (Σμύρν.) Συνών. π α λ ᾶ ζ ι,
π ι τ σ ο ὔ ν ι. (β) Μικρὸν καναρίνι Θεσσ. (Πήλ.) (γ) Νεο-
γέννητον σκυλλίον Καππ. (Δίλ.) Πόντ.: Σκυλλιοῦ γιαβροῦ
Δίλ. Ἡ τσοῦνα ἐφάσεν τὰ γιαβρίαν ατ'ς (ἡ σκύλλα τάισε τὰ
μικρὰ της) Πόντ. Συνών. κ ο υ λ ο ῦ κ ι, κ ο υ τ α β ᾶ κ ι,
κ ο υ τ ᾶ β ι. (δ) Νεογόνον σκυλλόψαρου ἐλαφρότερον τῆς
ὀκᾶς Α. Μαμμέλ., ἐνθ' ἂν. (ε) Ἡ μικρὰ μέλισσα Σῦρ.

2) Μικρὸν παιδίον Καππ. (Μισθ.) Πόντ. (Ἀντρεάντ. κ.ά.)
Προπ. (Μηχαν.): Γιαβροῦ μ', ἐγὼ ἀτώρα σκοτία λύχνα τ'
ὀμμάτᾳ μ' 'κ' ἔλεπ'νε νὰ πάω δένω τὸ νερόν (παιδί μου, ἐγὼ
τώρα, θεοσκοτεινά, δὲ βλέπω νὰ πάω νὰ δέσω τὸ νερό)
Ἀντρεάντ. Γιαβροῦ μ' γιὰ δὲν εἶπες, Κύριε 'σοῦ Χριστέ,
ὅταν τὸ πῆρες τὸ φόρεμα' (γιὰ = διατί, 'σοῦ = Ἰησοῦ· ἐκ
διηγ.) Μισθ. β) Θωπευτικῶς, προσφώνησις παιδίου ἢ ἀγα-
πητοῦ προσώπου πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σε-
μέν.): Γιαβροῦ μ'! Γιαβρὶ μου! (ἀγάπη μου, μάτια μου, πουλ-
λάκι μου, κανακάρη μου) πολλαχ. Ὡ, τὸ γιαβρὶ μου νὰ δὲ
χαρῶ! Σῦρ. Ἐλα, γιαβροῦ μ'! Αἰδι, γιαβροῦ μ', κάτσι διὰ-
βασι, νὰ 'χῆς τὴν εὐκὴ μου! Εὐβ. (Αἰδηψ.) Αἰδι, ὁρὲ
γιαβροῦ μ', καλὸ ἔνι Λῆμν.

Ἡ λ. ὡς ἐπών. ὑπὸ τύπ. Γιαβροῦμης Ἀθῆν. Πελοπν. Για-
βρῆς Ἀθῆν. Θεσσ. (Λάρ.) Μακεδ. (Θεσσαλον. Νιγρίτ. Σέρρ.)
Πελοπν. (Πάτρ. Τρίπ.) Πόρ. Σίφν. Στερελλ. (Αἰτωλ. Μα-
κρακώμ. Ραφήν.) Γιαβρὸς Ἀθῆν. Ἰαβρὸς Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
καὶ ὡς παρωνύμ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γιαβροῦμ Ἄνδρ. (Κόρθ.)

γιαβρουδάκι τό, ἐνιαχ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γ ι α β ρ ο ῦ δ ι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ά κ ι.

Γ ι α β ρ ο ῦ 1(α) ἐνιαχ.: Εἶναι γιαβρουδάκια αὐτὰ τὰ
πυριστερία Μακεδ. (Στάν.) Ἐβγαλι τὰ γιαβρουδάκια 'πὸν
τ' φουλιὰ τ'ς κι τὰ 'σφαξι Μακεδ. (Θεσσαλον.)

γιαβρούδι τό, ἐνιαχ. γιαβρούδιν Κύπρ. γιαβρούδ'
Θράκ. (Σκοπ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐς. γ ι α β ρ ο ῦ.

1) Νεοσσὸς περιστερᾶς Θράκ. (Σκοπ.) κ.ά. Συνών. π ι-
τ σ ο ῦ ν ι, π α λ ᾶ ζ ι. 2) Σχέδιον ὕφαντοῦ μὲ λεπτὰς γραμ-
μὰς Κύπρ. Συνών. κ λ ω ν ο ῦ δ ι.

γιαγαλίκι τό, ἀμάρτ. γιαγαλίξ' Θράκ. (Γανόχ. Μαῖστρ.
Πλατάν. Στέρν.)

Πιθαν. ἐκ τοῦ τουρκ. yagmak = βρέχει.

Βροχερὸς καιρὸς, πολλαὶ βροχαί, πλημμύραι ἐνθ' ἂν.: Για-
γαλίξ' ἔχουμι 'φέτου Μαῖστρ. Τοῦ μιλίσσ' χαίριτι τοῦ για-
γαλίξ' Γανόχ.

γιαγιά ἡ, κοιν. γιαγιά Φολέγ. ζαζὰ Φολέγ. Ἰαγὰ Νάξ.
(Ἀπύρανθ.) γαγὰ Στερελλ. (Φθιώτ.) γιᾶγια Κέρκ. (Σιναρᾶδ.)
Πελοπν. (Λάγ.) Στερελλ. (Μεσολόγγ. Σιβ.) Πληθ. γιαγιές
Θεσσ. (Τρίκερ.) γιαγιᾶς Χίος γιαγιᾶς Καππ. (Δίλ.)

Λέξις πεποιημένη τῆς παιδικῆς γλώσσης.

1) Ἡ μάμμη ἀπὸ πατέρα ἢ μητέρα κοιν.: Μοῦ τό 'πε ἡ
γιαγιά μου. Θὰ πάω 'ς τὴ γιαγιά μου. Ἀπόψε θὰ 'ρθῇ ἡ
γιαγιά κοιν. Γιαγιά, τί θὰ φάω; Πελοπν. (Ἀχαῖα) Βρέ, τὸ
ἀφωρισμένο! Νὰ τὸ στείλω γιὰ τὸ στολεῖο καὶ 'κεῖνο νὰ
πάῃ νὰ κρυφτῇ 'ς τὴ γιαγιά του (εἰς τὸ σπῖτι τῆς γιαγιᾶς του)
Πελοπν. (Λάγ.) Ἐλα γιαγιά, νὰ τὸ πάρ'ς Θράκ. (Μέτρ.)
Λὲν οἱ γιαγιᾶς παραμύθια κι τρῶν τ' ἀγγόνια Θεσσ. (Τρί-
κερ.) Μερικοὶ παπποῦς τσαὶ γιαγιᾶς θῶσιν νὰ τὸ βγάλουν
τ' ὄνομάν των 'ς τὸ 'γ-γονάτσιν (θῶσι=θέλουν, 'γ-γονά-
τσιν = ἐγγονάκι) Χίος Ἐλεαν γιαγιᾶς μας νὰ βάλωμε φα-
γιά γιὰ τὰ 'ποθαμένα Καππ. (Δίλ.) || Παροιμ.

Ἐκεῖνα ποὺ ἔχ' ἡ γιαγιά μ' τὰ λείει τοῦ παπποῦ μ'
(δι' ἐκείνους ποὺ ἐπιρρίπτουν εἰς ἄλλους τὰ δικά των ἐλατ-
τώματα) Βιθυν. (Νικομήδ.)

Ἡ γιαγιά τρώει κυδῶνι | καὶ μονδιάζει τὸ ἐγγόνι
(τὰ τέκνα τιμωροῦνται διὰ τὰ ἀμαρτήματα τῶν γονέων)

